

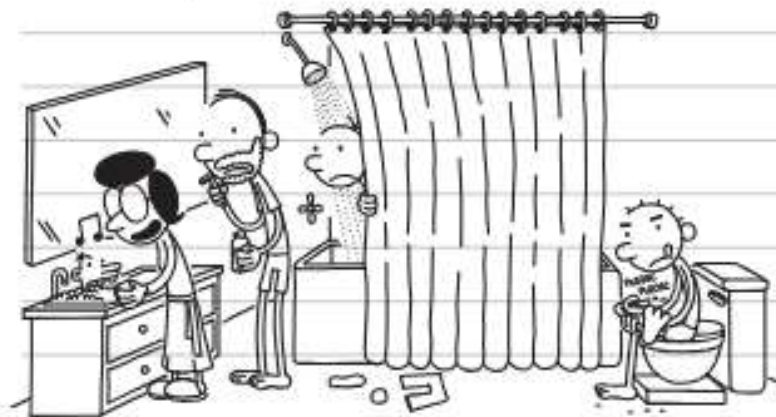
MARTIE

Luni

Mami are o vorbă, zice că prietenii vin și pleacă, însă familia va fi mereu acolo. Păi, dacă așa stau lucrurile, se poate că n-o să am deloc o viață ușoară de-acum înainte.

Adică, eu îmi iubesc familia și toate cele, dar nu sunt sigur că suntem făcuți să **LOCUIM** împreună. Poate o să ne fie bine mai încolo, când va sta fiecare la casa lui, întâlnindu-ne cu toții doar de sărbători, dar așa cum stau lucrurile momentan, viitorul nu pare roz.

Mă miră faptul că mami vorbește mereu despre „familie”, din moment ce ea nu se înțelege deloc bine cu surorile ei. Poate crede că, dacă ne tot repetă asta mie și fraților mei, lucrurile o să stea altfel pentru noi. Dar eu m-aș abține, dacă aș fi în locul ei.

Cred că mami încearcă doar să mă înveselească după faza cu Rowley. Rowley este cel mai bun prieten al meu de când ne-am mutat în cartier, dar în ultima vreme ceva s-a schimbat între noi.

Și totul a început de la o FATĂ.

Credeți-mă, ultima persoană din lume de la care mă așteptam că va avea o prietenă este ROWLEY.

Mereu am crezut că EU o să am o relație și Rowley o să fie cel compătimit.

Cred că ar trebui să-i acord mai mult credit lui Rowley, pentru că a găsit în sfârșit o fată care să-l placă. Dar asta nu înseamnă că trebuie să fiu și FERICIT.

Pe vremuri, eu și Rowley ne distram și făceam ce ne tăia capul. Dacă aveam chef să bolborosim cu paiul în laptele cu cacao de la prânz, ei bine, nu ne gândeam de două ori!

Acum, că a apărut o fată în peisaj, lucrurile s-au schimbat TOTAL.

Oriunde e Rowley e și Abigail, prietena lui. Și dacă NU E pe-acolo, tot TE SIMȚI de parcă ar fi. Weekendul trecut l-am invitat pe Rowley pe la mine, să mai stăm și noi ca băieții, peste noapte. După două ore, pierdusem orice speranță de a ne mai distra.

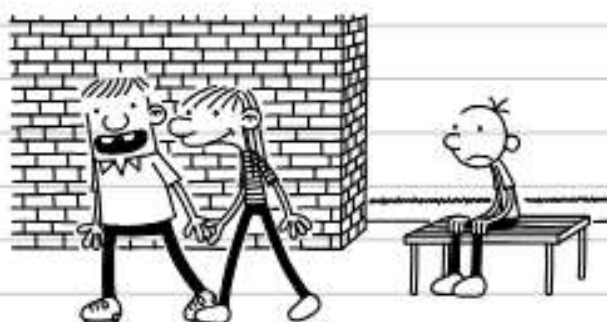
Și, când cei doi sunt împreună, e de-o mie de ori
MAI rău. De când au o relație, Rowley parcă nu
mai are OPINII proprii.

Speram să nu țină prea mult figura cu relația asta,
și lucrurile să revină la normal, dar se pare că nu
există nicio șansă de schimbare în viitorul apropiat.

Dacă mă întrebi pe mine, DEJA s-a mers prea departe. Am început să sesizez mici schimbări la Rowley, de pildă felul în care se piaptână și mai nou cum se îmbracă. VĂ GARANTEZ, Abigail e în spatele tuturor chestiilor ăstora.

Dar EU am fost singurul lui prieten în toți anii ăștia, deci dacă cineva avea dreptul să-l schimbe, EU eram acela.

Nu înțeleg cum azi poți fi cel mai bun prieten, iar mâine primești un mare șut în fund. Dar exact așa au stat lucrurile.

Pe timpul iernii, eu și Rowley am stocat câțiva bulgări de zăpadă în frigider, ca să ne batem cu ei când urma să se încălzească.

Ei bine, ieri a fost prima zi cu soare după multă vreme și am mers pe la Rowley, care s-a făcut că plouă, de parcă nu m-ar fi cunoscut.

Chestia e că am încercat să mă port frumos cu Abigail, dar EA nu mă place. De când sunt împreună a tot încercat să ne pună bețe în roate, mie și lui Rowley.

Dar de câte ori încerc să aduc vorba despre asta,
Rowley îmi spune mereu același lucru.

I-aș spune eu vreo două lui Rowley, dar nu POT,
fiindcă depind de el la școală.

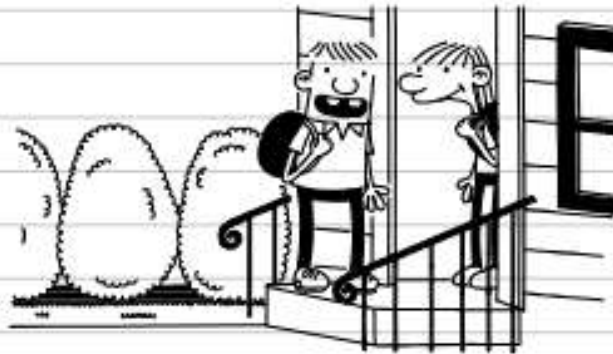
Anul ăsta, facem engleză cu domnul Blakely și el ne
pune să scriem totul de mână. Iar mie îmi obosește
mâna să scriu atâta, așa că-l plăteam pe Rowley cu
un biscuit pe pagină transcrisă.

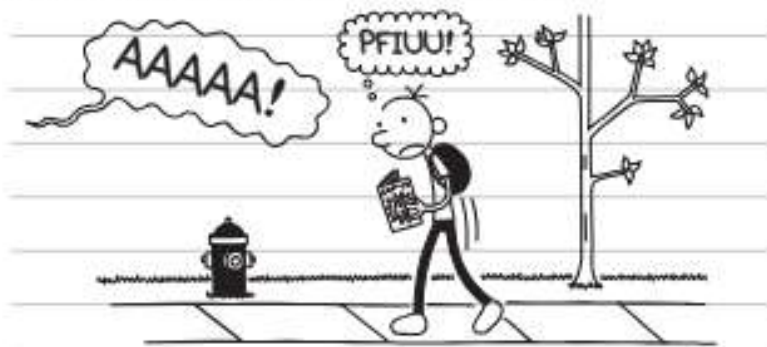
Dacă ar fi să încep de-acum încolo să-mi scriu
singur temele, scrisul n-ar mai semăna și sigur m-ar
prinde domnul Blakely.

Așa că sunt obligat să-l suport pe Rowley, asta
până găsec un înlocuitor care să scrie identic și să
își dorească un salariu în biscuiți.

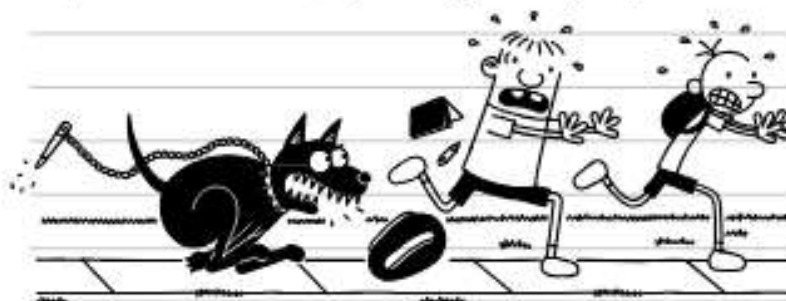
Dar cea mai mare problemă pe care o am cu Abigail
nu e tema la engleză, ci mersul spre școală.
Dimineața, eu și Rowley mergeam mereu împreună,
dar acum Rowley merge numai cu Abigail!

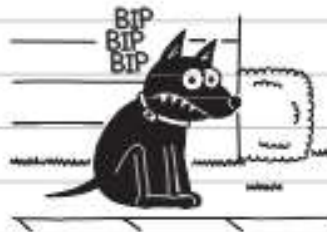
Asta e o problemă din mai MULTE puncte de vedere. De exemplu, înainte, stabilisem cu Rowley o schemă - el mergea puțin mai în față, inspectând trotuarul de caca de câine, așa încât eu să-l pot evita, în eventualitatea existenței lui. Și schema asta m-a salvat de foarte MULTE ori.

E în cartier un câine care are boală pe mine și pe Rowley, așa că trecem cu mare grijă pe lângă curtea lui. E un rottweiler, pe nume Rebel, care scăpa mereu din lanț și ne fugărea spre școală.

Stăpânul lui Rebel a trebuit să pună un gard electric care să-l împiedice să mai sară. Acum Rebel nu ne mai poate fugări, fiindcă dacă face un pas în afara curții, primește un șoc electric de la zgardă.

De când am aflat de zgarda electrică a lui Rebel, ne-am cam distrat pe seama lui.

Dar Rebel s-a prins că, atâta vreme cât ZGARDA nu trece propriu-zis de marginea curții, el nu va fi curentat.

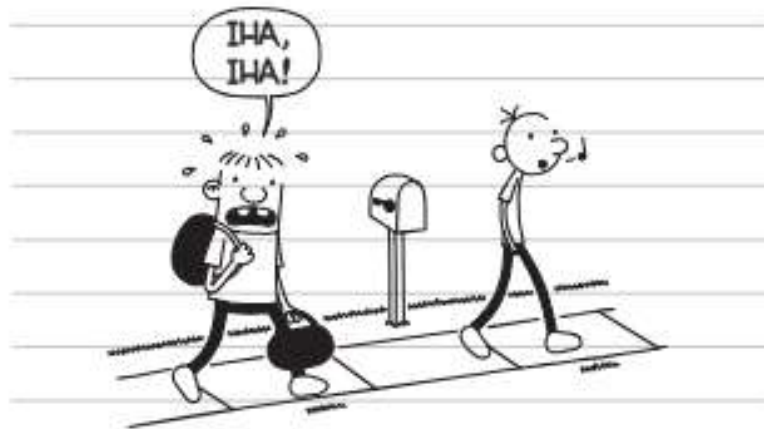
Și dacă nu l-aș fi avut pe Rowley ca înaintaș, sigur
aș fi călcat într-una dintre minele antipersonal
lăsate de Rebel în urmă.

Celălalt motiv pentru care regret că Rowley nu mai
merge cu mine e că acum, la începutul anului, avem
o tonă de teme. Suntem practic bombardați.

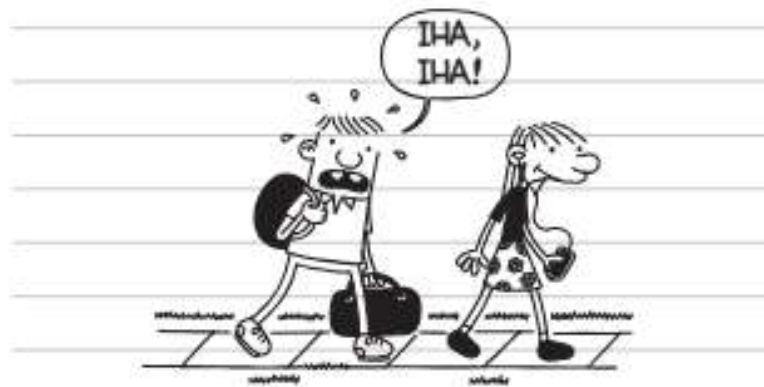
Asta înseamnă că trebuie să-mi car singur toate
cărțile până la școală.

Corpul meu n-a fost făcut să care o greutate așa
de mare, însă Rowley e ca un animal de povară de
când îl știu, așa că pentru el asta nu-i o problemă.

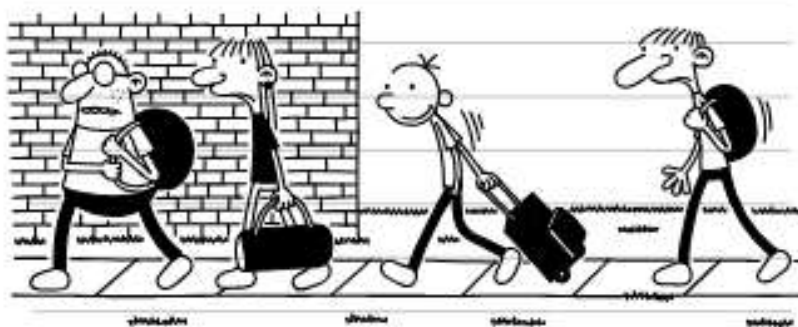
Din nefericire, Rowley e la fel de dornic s-o ajute pe Abigail cu cărțile EI, lucru care mă face să mă întreb dacă nu cumva ăsta-i, de fapt, motivul real pentru care stă pe lângă el.

Ca cel mai bun prieten al lui Rowley, nu pot tolera exploatarea asta.

Marti

Am găsit o soluție la problema cărților. Azi dimineață am împrumutat de la tati un troller, pe care îl folosește când pleacă în călătorii, și mi-a fost super lejer să car totul în el.

Am ajuns chiar mai repede, fiindcă am băgat sprint pe lângă casa domnului Sandoval.

Înainte să ningă, domnul Sandoval înfige niște bețe de-o parte și de alta a curții, ca să vadă cei de la dezăpezire cam până unde vine trotuarul.

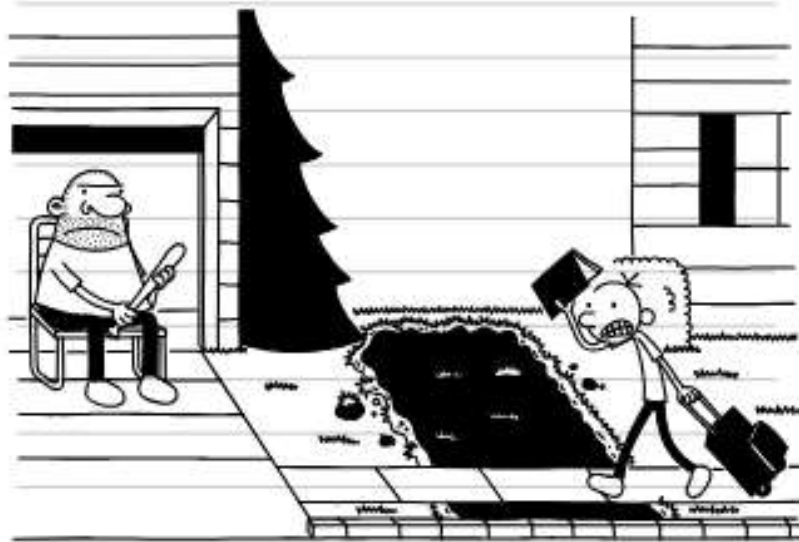
La ultima ninsoare, eu și Rowley am scos bețele și ne-am bătut cu ele în joacă.

Dar cred că n-am știut să le punem înapoi la locul lor, fiindcă tipul de la dezăpezire a ratat intrarea cu vreo 5 metri.

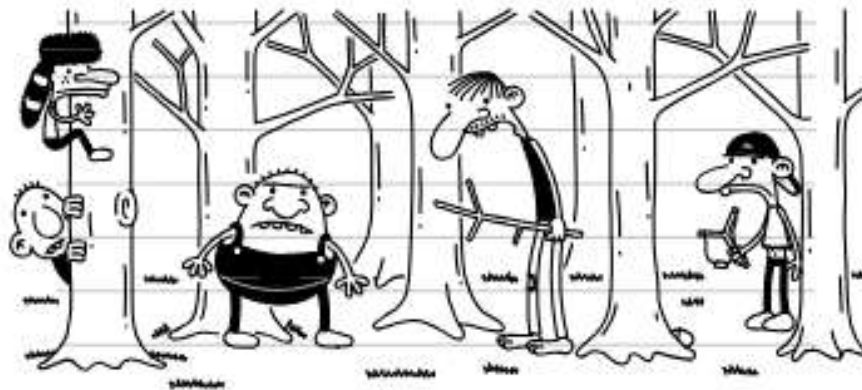
Domnul Sandoval ne așteaptă să ne tragă vreo câteva scatoalce, dar eu nu mă simt pregătit pentru conversația asta. Mai ales NU DE UNUL SINGUR.

Oricum, domnul Sandoval nici măcar nu-i SINGURUL pericol care mă pândește.

Încă de când au început lucrările pe strada lui buni, am făcut un traseu ocolitor când ne întorceam de la școală. Ei bine, drumul ăla trece chiar pe lângă pădurea copiilor Mingo.

Nu știu prea multe despre copiii Mingo. N-am văzut niciodată pe vreunul dintre ei mergând la școală, deci am presupus că trăiesc în pădure ca animalele sălbatice.

Nici nu sunt sigur că există părinți sau adulți în clanul Mingo. Am auzit că liderul e un băiat pe nume Meckley, care poartă un maiou negru și o curea cu o cataramă gigantică de metal.

MECKLEY MINGO

Odată, eu și Rowley ne-am apropiat prea mult de pădure și unul dintre puștii Mingo a ieșit să ne avertizeze.

Nu sunt sigur ce-a vrut să zică, dar dacă asta implică în vreun fel cureava lui Meckley, nu prea îmi doresc să aflu.

Acum că vin singur spre casă, trebuie să traversez pe celălalt trotuar când mă apropiu de pădurea Mingo. N-ar fi mare brânză dacă CHIAR ar exista un trotuar pe cealaltă parte, dar așa, trebuie să târăsc geanta lui tati prin noroi.

Mami a observat în ultima vreme că nu prea mai stau cu Rowley. A zis să nu-mi fac griji, că oricum majoritatea prietenilor din copilărie nu durează, și că probabil în următorii ani n-o să mai am nimic de-a face cu Rowley.

Sper că se-nșeală, fiindcă e important pentru mine să-mi păstrez prietenii din copilărie, pentru ca mai târziu, cineva să vadă cât de departe am ajuns.

Nu sunt sigur că mami e în măsură să dea sfaturi despre prieteni, fiindcă prietenii între băieți sunt **COMPLET** diferite de cele între fete. Și știu asta pentru că am citit fiecare carte din seria *Prietene în pijamale*.

Înainte să mă judecați greșit spunând că astea sunt cărți de FETE, lăsați-mă să vă explic: singurul motiv pentru care am început să le citesc este fiindcă odată am uitat să aduc o carte pentru sala de lectură. Singurele cărți pe care le-avea profesorul la dispoziție erau cele din seria *Prietene în pijamale*. Și, odată ce-ai citit UNA, nu te mai poți dezlipi.

Trebuie să fi fost vreo sută de cărți în toată seria. Primele treizeci au fost destul de bune, dar după astea cred că autorul a început să-și piardă din inspirație.

În orice caz, în cărțile astea sunt mereu două prietene care se ceartă pentru cele mai mărunte lucruri.

